

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: J. H.
zastoupen Danielem Keprtou, advokátem
sídlem Dlouhá 53/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2024, č. j. MSK 15638/2024, o přestupku
proti občanskému soužití,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobou ze dne 15. 4. 2024 rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2024, č. j. MSK 15638/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 7. 12. 2023, č. j. MUFO 104967/2023 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

„zákon o některých přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že v obci Ostravice, nedaleko rodinného domu č. p. X, úmyslně opakovaně znepřístupnil svůj pozemek parc. č. XA (v k. ú. X), zatížený věcným břemenem chůze a jízdy, zřízeným pro přístup k pozemkům (nemovitostem) ve vlastnictví poškozeného a manželky poškozeného, a to tak, že:

- a) dne 31. 3. 2023, minimálně v době od 08:40 hodin do 11:40 hodin, jako řidič osobního motorového vozidla zn. BMW, reg. zn. X, šedé barvy, projel přes dvoukřídlou bránu určenou pro vstup na předmětný pozemek, za bránou ponechal vozidlo zaparkované jako překážku k užití jeho pozemku, bránu uzavřel a obě části brány svázal drátem, k tomu sdělil, že si nepřeje, aby tam někdo jezdil, a že tam nikdo jezdit nebude,
- b) dne 20. 4. 2023, minimálně v době od 08:00 hodin do 08:57 hodin, bránu uzavřel a sdělil, že tam nikdo jezdit nebude, setrval za uzavřenou bránou, a po příjezdu osobního motorového vozidla zn. BMW, reg. zn. X, bílé barvy, řízeného jinou osobou, otevřel bránu pro projetí uvedeného vozidla, nechal jej zaparkovat za bránu na svůj pozemek jako překážku k užití jeho pozemku, poté opět došlo k uzavření brány za pomoci řetězu a visacího zámku,

přičemž poškozený a jeho manželka předmětný pozemek v danou dobu potřebovali využívat pro účely rekonstrukce objektu č. p. X na jejich pozemku, např. pro příjezd pracovníků, dovoz materiálu a stavební techniky a další úkony související s prováděnou rekonstrukcí stavby, to vše jako schválnost vůči poškozenému a jeho manželce. Tímto svým jednáním měl žalobce úmyslně narušit občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil schválnosti.

3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, že po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo do spisu založeno vyjádření poškozeného k odvolání žalobce. Správní orgány žalobci nesdělily, že poškozený podal vyjádření k odvolání žalobce, tuto listinu žalobci nezaslaly. Žalobce se tak s vyjádřením poškozeného nemohl seznámit a reagovat na něj.
5. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvěřil tvrzení tchána poškozeného Z. V. o tom, že by poškozený případně jím způsobené škody na pozemku žalobce opravil. Jedná se však o pouhý názor Z. V. Poškozený přitom již do pozemku žalobce negativně zasáhl, vjezdem těžké techniky změnil povrch pozemku žalobce a původní stav pozemku neobnovil. Poškozený nerespektuje vlastnické právo žalobce, proto žalobce odůvodněně bránil poškozenému ve vstupu na pozemek.
6. Podle žalobce změnou poměrů byly založeny podmínky pro zrušení věcného břemene. Jednak má poškozený k dispozici další věcné břemeno a jednak nabyl vlastnictví k pozemkům, kterými lze zajistit přístup k jeho nemovitosti.
7. Žalobce brojil dále proti tomu, že správní orgány opomenuly provést žalobcem navržené důkazy. Těmi důkazy chtěl žalobce prokázat podstatné okolnosti případu, konkrétně skutečnosti týkající se přístupu k pozemku poškozeného, samotného jednání poškozeného, existence podmínek pro zrušení předmětného věcného břemene a další tvrzení žalobce.

Správní orgány nedůvodně upřednostnily věcné břemeno poškozeného před vlastnickým právem žalobce.

8. Žalobce také namítal, že jeho jednání nebylo přestupkem, a to pro absenci materiálního znaku přestupku a subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku. Úmyslem žalobce nebyla zlomyslnost, ale výlučně ochrana vlastnického práva před bezprávnými zásahy poškozeného do jeho pozemku.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v úvodu vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobní námitky jsou totožné jako námitky odvolací, se kterými se již v napadeném rozhodnutí vypořádal. Napadené rozhodnutí i předcházející řízení jsou podle žalovaného v souladu se zákonem.
11. K první námitce žalovaný uvedl, že zaslal poškozenému odvolání žalobce v souladu s § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), který mu takový postup nařizuje. Z následného vyjádření poškozeného žalovaný nevyvozoval žádné skutečnosti, protože řízení nebylo třeba nijak doplňovat.
12. Dále žalovaný vysvětlil, že v průběhu správního řízení nebylo žádné poškození pozemku žalobce prokázáno. I kdyby k poškození pozemku došlo, neospravedlňuje se tím přestupkové jednání žalobce. Měl za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, o existenci přestupkového jednání neměl žalovaný pochyby. Žalobcem uváděné opomenuté důkazy nemají souvislost s přestupkovým dějem, souvisejí s otázkou případného zrušení věcného břemene, avšak v tomto ohledu jsou správní orgány vázány stavem uvedeným v katastru nemovitostí. Pokud tedy věcné břemeno chůze a cesty bylo k pozemku žalobce v katastru zapsáno, je povinností každého takový zápis respektovat. K tomu žalovaný odkázal na princip materiální publicity a § 986 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, s tím, že se žalobce měl domáhat zrušení věcného břemene před soudem.
13. K námitce upřednostnění práv poškozeného pak žalovaný uvedl, že podle něj jsou práva žalobce a poškozeného k jejich pozemkům postavena na roveň s tím, že poškozený má právo na to, aby ke svému pozemku měl přístup, a toto omezení je žalobce povinen strpět.
14. V závěru žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce je vlastníkem pozemku, který sousedí s pozemkem poškozeného. K pozemku žalobce je ve prospěch poškozeného zřízeno věcné břemeno práva chůze a jízdy bez bližšího omezení. Žalobce ve dnech 31. 3. 2023 a 20. 4. 2023 na svém pozemku za branou nechal zaparkovat osobní vozidlo a bránu dále uzamkl (drátem, popř. řetězem) tak, že poškozený nemohl na své pozemky přes pozemek žalobce projet. Poškozený využíval možnost průjezdu kvůli probíhající rekonstrukce své nemovitosti a v důsledku fyzického zamezení přístupu na pozemek žalobce nemohl nejméně v uvedené době v rekonstrukci pokračovat, protože přes „provizorní zátaras“ vytvořený žalobcem nemohla na pozemek poškozeného projet stavební technika, popř. pracovníci a taktéž poškozený a jeho manželka. Správní orgán I. stupně v přestupkovém řízení vycházel z oznámení o přestupku poskytnutého Policií České republiky, pořízené fotodokumentace

(od žalobce, poškozeného i policie), výpisů z katastru nemovitostí a zejména pak z výpovědí svědků (zasahujících policistů, tchána poškozeného), poškozeného a žalobce jako obviněného. Na základě provedeného dokazování dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce se dopustil přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, tak jak je blíže popsáno v odst. 2 tohoto rozsudku, žalovaného uznal vinným a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a zavázal jej k náhradě nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 12. 2023 obecně formulované odvolání, ve kterém namítal, že správní orgán I. stupně nepřihlédl ke všem skutečnostem souvisejícím s projednávanou věcí, neprovedl veškeré navržené důkazy a nesprávně vyhodnotil jednání žalobce jako přestupek, neboť povýšil ochranu věcného práva nad ochranu vlastnictví. Toto odvolání žalobce ani k výzvě žalovaného blíže ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalovaný odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
20. Žaloba není důvodná.
21. Krajský soud před vlastním posouzením žalobních námitek zdůrazňuje, že správní orgány mají povinnost rozhodovat v mantinelech stanovených právní úpravou a nepřekračovat své pravomoci. Podle § 2 odst. 2 správního řádu *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena*. V posuzované věci se jednalo o řízení o přestupku. Námitky žalobce ve správním i soudním řízení však zpochybňovaly existenci věcného břemena jako takového. Žalobce požadoval, aby správní orgány shledaly, že v katastru zapsané věcné břemeno poškozenému nesvědčí. Krajský soud zdůrazňuje, že k takovému postupu nejsou správní orgány oprávněny. Žalobce se snažil na správní orgány převést pravomoci, kterými nedisponují. Žalovaný či správní orgán I. stupně nebyli v přestupkovém řízení schopni a oprávněno vyřešit dlouhodobé sousedské spory a problémy týkající se věcného břemene.
22. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že neměl možnost se seznámit s vyjádřením poškozeného k odvolání žalobce. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že zástupce poškozeného zaslal dne 19. 1. 2024 vyjádření k odvolání. V něm sdělil, že v odvolání nejsou uvedena žádná nová tvrzení či zjištění. Dále poškozený uvedl, že *„správní orgán provedl všechny, pro objektivní posouzení věci nezbytné důkazy a na jejich podkladě učinil přísléhavé závěry. Co se týče hodnocení skutkové stránky věci a právního posouzení, poškozený v podrobnostech odkazuje na podání zmocněnce, jehož prostřednictvím využil svého práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, v němž se zmocněnec zabýval všemi pro rozhodnutí významnými okolnostmi, které v řízení vyšly najevo. Vzhledem k výše uvedeným*

skutečností poškozený navrhuje, aby odvolací orgán odvolání obviněného J. (sic!) H. jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil“. Žalobce v žalobě pouze obecně namítal, že mu nebylo vyjádření zasláno a nemohl tak na něj reagovat. K tomu krajský soud uvádí, že ne každá vada postupu správního orgánu má za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Žalobce měl povinnost uvést, jakým způsobem případné pochybení správního orgánu zasáhlo do jeho veřejných subjektivních práv. Z výše citovaného obsahu vyjádření poškozeného jasně vyplývá, že poškozený ve svém vyjádření k odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost ani nové relevantní argumenty, na které by žalovaný měl v napadeném rozhodnutí reagovat či by se k nim měl žalobce vyjádřit.

23. Obdobnou otázkou, tedy zda měl žalovaný povinnost seznámit žalobce s vyjádřením k odvolání, se již podrobně zabýval Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 46 A 41/2016-49. Krajský soud v Praze vyslovil, že dle § 93 odst. 1 správního řádu se pro řízení o odvolání, není-li stanoveno jinak, použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII správního řádu. I na žalovaného se tak vztahuje povinnost dát účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ovšem podle tohoto ustanovení nemusí žalovaný postupovat v případě, že žádné nové podklady v odvolacím řízení nepořídil, a vychází ze správního spisu předloženého správním orgánem I. stupně. Vyjádření poškozeného k odvolání není výsledkem jednání mezi ním a poškozeným, ale je výsledkem splnění povinnosti správního orgánu I. stupně, která mu vyplývá z § 86 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Vyjádření účastníka řízení k podanému odvolání dle § 86 odst. 2 správního řádu není novým podkladem pro vydání rozhodnutí, na jehož základě by musela být účastníkům řízení odeslána výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nepochybil, když účastníky řízení nevyzval dle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť ze správního spisu soud nezjistil, že by ať už správní orgán I. stupně, nebo žalovaný doplnili spis o nové podklady. V případě, že žalovaný vychází pouze ze správního spisu správního orgánu I. stupně, jehož součástí je vyjádření ostatních účastníků řízení k podanému odvolání, není povinen odesílat účastníkům řízení výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Krajský soud se s výše uvedenými závěry plně ztotožňuje a neshledal důvod se od nich odchýlit. A to navíc za situace, kdy žalobce nevysvětlil v žalobě, jakým způsobem mělo neseznámení se se zcela obecným vyjádřením k odvolání zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv. Námitka žalobce tak není důvodná.
25. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že se žalovaný nesprávně ztotožnil v napadeném rozhodnutí (str. 3 v předposledním odstavci) s vyjádřením tchána poškozeného ohledně odstranění případných škod. Existence případné škody nebyla v řízení nijak objektivizována a ani proto v zásadě nebyl žádný důvod. Ze spisové dokumentace (z fotografií na čl. 36 a násl. správního spisu) jsou sice na přístupové komunikaci patrné vyježděné koleje po průjezdu vozidel, ty však nejsou při posuzování přestupkového jednání relevantní. Žalobce nijak nezpochybil existenci věcného břemene ve prospěch poškozeného ani konkrétní podobu tohoto věcného břemene (např. že právo průjezdu je dáno pouze pro osobní vozidlo). Jinak řečeno, poškozený v důsledku existence věcného břemene, které není blíže omezeno, se může po přístupové komunikaci pohybovat bez omezení. Kdyby takovým jednáním působil žalobci škodu, má se žalobce domáhat ochrany

svých práv občanskoprávní cestou, a nikoliv bráněním poškozenému v realizaci jeho práva. Dále soud dodává, že ve správním řízení žalobce žádnou konkrétní škodu nevyčíslil (fotografie vyježděných kolejí pak sama o sobě postačujícím důkazem o škodě není). V posuzované věci nedošlo k tomu, že by poškozený při průjezdu vozidly své oprávnění překračoval (poškozoval pozemek žalobce jinak – např. mimo vymezenou cestu, žalobce jinak omezoval – např. parkováním techniky). Znepřístupnění příjezdové cesty ze strany žalobce správní orgány správně vyhodnotily jako nepřípustnou svévoli. Zásah do vlastnického práva žalobce v této věci ani zdaleka nedosahuje takové intenzity, aby bylo vůbec možno uvažovat o formě obrany ze strany žalobce, popř. svépomoci. Naopak se jednalo ze strany poškozeného o prostou realizaci práva cesty v souladu se zápisem v katastru nemovitostí, které žalobce nedůvodně a nepřiměřeně bránil. Nad rámec výše uvedeného pak soud konstatuje, že občanský zákoník obsahuje vlastní právní úpravu pro údržbu pozemku při existenci práva cesty, jakož i způsob, jak se domoci kompenzace za případnou škodu vzniklou v důsledku realizace práva z věcného břemene. Je však třeba zdůraznit, že ani vznik škody na pozemku žalobce by neospravedlňovala, aby žalobce bránil v průjezdu poškozeného na jeho pozemek.

26. Stejně tak není důvodná námitka, že byly naplněny podmínky pro zrušení věcného břemene. Tato námitka nemá žádnou souvislost s řízením o přestupku a přestupkovým jednáním žalobce. Věcné břemeno k pozemku žalobce je zapsáno v katastru nemovitostí a každý je povinen takto zapsané právo v souladu s principem materiální publicity veřejného registru respektovat. Pokud má žalobce za to, že takové právo by poškozenému svědčit nemělo, má se ochrany svých vlastnických práv domáhat soukromoprávní cestou (ať již smluvní nebo soudní).
27. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že správní orgány neprovedly důkazy, které žalobce ve správním řízení navrhoval. Je třeba zdůraznit, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce opomenuté důkazy nijak nekonkretizoval. Pouze obecně uvedl, že *„správní orgán prvního stupně nepřihlédl ke všem skutečnostem souvisejícím s projednávanou věcí, neprovedl veškeré navržené důkazy, jež jsou pro posouzení věci podstatné“*. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval, aby odvolání doplnil, žalobce tak však neučinil. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí na obecnou odvolací námitku reagoval taktéž obecně a na str. 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že z podaného odvolání není zřejmé, jaké navržené důkazy měl správní orgán I. stupně provést a podle názoru žalobce je neprovedl, proto se nelze k této námitce vyjádřit. Zdůraznil však, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Doplnil, že jakkoli lze v obecné rovině připustit, že v pozadí projednávaných skutků stojí občanskoprávní spor, nelze nevidět, že žalobce jednal svévolně a narušil občanské soužití, tedy se dopustil přestupku. Pokud mu existence věcného břemene vadí, nebo je přesvědčen, že poškozený věcné břemeno zneužívá, nechť se obrátí na příslušný soud s žalobou na jeho zrušení. K tomu krajský soud uvádí, že není úkolem žalovaného domýšlet odvolací námitky a sám zkoumat, zda správní orgán neprovedl určitý důkaz či nikoli. Ze správního spisu vyplývá snaha správního orgánu I. stupně o to, aby žalobce své odvolací námitky konkretizoval, což žalobce ani přes výzvu neučinil. Za dané situace žalovaný nepochybil, pokud na námitku reagoval obecně a ohledně rozporů v otázce práv z věcného břemene žalobce odkázal na občanskoprávní soudní řízení.
28. Teprve v žalobě žalobce opomenuté důkazy konkretizoval a uvedl, že se mělo jednat o písemnou komunikaci účastníků, prověrku na místě, video záběr alternativní přístupové cesty, fotografii alternativní přístupové cesty, kupní smlouvu, dotaz ze dne 1. 12. 2012, výpis

z katastru nemovitostí a výřez z katastrální mapy. V této souvislosti považuje krajský soud za nutné připomenout, že v řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Aby správní orgány splnily svou povinnost zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Ty musí získat a provést v souladu se zákonem a musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci. Správní orgány nemají povinnost provést každý důkaz, který obviněný v řízení navrhne. Správnímu orgánu je dána možnost neprovést některé navržené důkazy, pokud je shledá nadbytečnými (§ 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Ale je jejich povinností vysvětlit, proč tak neučinily. To správní orgán I. stupně provedl a na straně 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně v druhém odstavci vysvětlil, že žalobce předložil kupní smlouvu a navrhl učinění dotazu u katastrálního úřadu, správní orgán I. stupně vycházel z aktuálně platných informací katastru nemovitostí a neshledal důvod učinit předmětný dotaz na katastrální úřad. Dále správní orgán I. stupně vysvětlil, že žalobce předložil snímek katastrální mapy, seznam nemovitostí na listu vlastnictví, ze kterých je patrné, jaké nemovitosti vlastní poškozený, doložil komunikaci mezi zmocněnci žalobce a poškozeného, doložil fotografie týkající se cesty a navrhl k důkazu videozáznamy týkající se cesty. Správní orgán I. stupně uvedl, že *„nevyužil důkazy navrhované obviněným, neboť pro zjištění skutkového stavu věci tyto shledal nadbytečnými. Správní orgán je toho názoru, že pokud by obviněný měl zájem zrušit věcné břemeno, kterým je zatížen jeho pozemek, pak nezbyvá, než se na tom dohodnout i s druhou stranou, případně řešit takovouto záležitost soudní cestou“*. Z uvedeného jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně se žalobcem navrženými důkazy zabýval a vyslovil racionální úvahu o tom, proč jejich provedení považuje za nadbytečné. Krajský soud neshledává, že by správní orgán I. stupně pochybil. Krajský soud opakuje, že případná existence jiného přístupu na pozemek poškozeného, k čemuž navržené důkazy směřovaly, je otázkou občanského práva a žalobce nikterak ze spáchání přestupku nevyvíjí. Již ze soupisu důkazů uvedených v žalobě je zcela patrné, že těmito důkazy se žalobce pokouší prokázat existenci alternativních přístupových cest, neoprávněnost věcného břemene a tento svůj záměr pak následně v žalobě žalobce přímo deklaruje. I zde tedy platí, že se jedná o důkazy, které se s podstatou přestupku míjejí. Z uvedených důvodů neprovedl ani krajský soud v žalobě navrhované důkazy pro jejich nadbytečnost. Žalobní námitka týkající se opomenutých důkazů taktéž není důvodná.

29. Krajský soud taktéž nesouhlasí s námitkou žalobce, že se správní orgány nedostatečně zabývaly zásahem do právní sféry žalobce. Učinily tak na str. 10 odst. 2, 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a předposlední odstavec na str. 3 napadeného rozhodnutí. Dospěly k závěru, že průjezd vozidel je žalobce s ohledem na existenci věcného břemene povinen strpět. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že správní orgány bezdůvodně upřednostnily ochranu věcného břemene před ochranou vlastnického práva žalobce. Vzájemné poměřování těchto práv totiž není předmětem řízení a jisté zvýhodnění poškozeného v ochraně jeho práva oproti vlastnickému právu žalobce je důsledkem samotné existence věcného břemene. Toto věcné břemeno přitom přestupkové správní orgány přezkoumávat nemohou. Tento okruh žalobních tvrzení proto soud taktéž nepovažuje za důvodný.
30. Závěrem krajský soud konstatuje, že správní orgány se řádně zabývaly společenskou škodlivostí přestupku a zaviněním. Z dostatečně zjištěného skutkového stavu (který přitom žalobce nerozporuje a ke svému počínání se sám hlásí) správně vyvodily, že jednání žalobce

bylo úmyslné, též s ohledem na to, že bylo opakované, a toto jednání zasahovalo do práv poškozeného podstatným způsobem, přestože k ochraně svých domnělých práv mohl žalobce zvolit soukromoprávní prostředky obrany. Právě i tato skutečnost byla podle krajského soudu podstatná pro posouzení, zda se jedná o jednání natolik společensky škodlivé, aby bylo trestáno v přestupkovém řízení. Žalovaný správně v posledním odst. na str. 3 napadeného rozhodnutí dovedl, že počínání žalobce bylo třeba vyhodnotit jako jednání hrubé, činěné v úmyslu uškodit jinému, respektive s vědomím, že takový postup poškozenému znemožní provedení rekonstrukce jeho nemovitosti. Šlo tedy zjevně o jednání úmyslné s cílem narušit občanské soužití. Stejně tak správní orgán I. stupně dostatečně srozumitelně žalobci vysvětlil, v čem spatřuje materiální znaky konkrétního přestupku a naplnění subjektivní stránky, a to na str. 9 v 5 a 6 odstavci svého rozhodnutí, na které krajský soud ve stručnosti odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. února 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně